

1714... Uns segles després...

written by Marc Antònio Llobet | 19 de març de 2018

Igual que la llavor sembrada en un camp quan sigui temps de collita acabarà donant el fruit al seu propietari, també el nou vedell, be o gallina seran propietat de qui posseeixi la mare. El més petit dels pins, faig o roure, arbust i planta segur que té amo... poques coses, animals i éssers vius, incloses persones, escapen de l'etiqueta de pertànyer a algú. Lluís M. Xirinacs es va sentir així.

Voldria pensar que per acabar amb aquesta sensació i no sentir-nos esclaus sotmesos a la voluntat d'algú fins a la mort, tan propi del sistema feudal, van aparèixer idees avançades que van envair amb la seva filosofia la tesi que tots els homes i dones érem éssers lliures sense cap discriminació i que com a tals érem iguals davant la vida i la mort, la justícia i la llibertat d'expressió.

Aquest encadenament de grans idees es van exterioritzar en paraules i van acabar sent fets. És així com ha arribat fins a nosaltres l'antiga paraula grega "democràcia", paraula que sembla nova per a moltes d'aquestes terres.

Acceptada la llibertat de l'home apareixen els drets de l'home i un d'aquests drets és avui qüestionat per països que insisteixen a ser democràtics, parlo de la llibertat d'expressió, veritable font de la democràcia. Democràcia es defineix com la llibertat que tenim els ciutadans d'escollir els nostres governants, perquè legislin lleis sàvies i justes sota el control dels jutges honrats i independents.

Exercir la democràcia només és possible entre persones lliures i polítics nets i honestos, que no cerquin altra cosa que millorar el benestar dels ciutadans que els han escollit i votat a les urnes.

En moments anteriors de la nostra història hem viscut sagnants

derrotes amb importants pèrdues humanes en l'escomesa. Després de la derrota de 1714 el vencedor prenia possessió i ens imposava la seva bandera i lleis. S'instal·laven a les nostres terres homes i dones que no pensaven com nosaltres, els locals i naturals de la terra. Com a captius, s'anul·lava el respecte a les lleis i els acords pactats durant centenars d'anys, se'ls privava de les seves propietats, se'ls humiliava amb la pèrdua dels seus drets, s'imposava la llengua del vencedor a tots els àmbits i, en molts casos arribaven a la mort per haver defensat el seu país i allò que ells creien, un exemple és Josep Moragues. Aquest heroi de la terra va morir torturat i executat a garrot el 25 de maig de 1715, el seu cap va ser penjat durant dotze anys en una gàbia fins al 1727 al Portal de Mar de Barcelona, com a exemple i escarni als seus seguidors. Un fet semblant havien fet els anglesos amb l'escocès William Wallace el 23 d'agost de 1305, el van jutjar i condemnar per sedició, paraula que tampoc és nova.

La darrera derrota soferta la van viure els nostres avis i besavis durant la guerra civil de 1936-1939. Una espantosa guerra fratricida amb milers d'homes morts a les batalles, milers de persones a l'exili; mares sense mitjans assumien tot el pes de la casa fent els fills grans com podien. En aquest sentit, una allau de nouvinguts repoblaven aquesta terra sense cap mena d'arrelament, era la "España: una, grande y libre". Aquí s'hi instal·laren milers de funcionaris i amb ells noves lleis, més condemnes, Lluís Companys afusellat, morts a les cunetes de carreteres i al Camp de la Bota, nous decrets i dures condicions de vida.

No s'estranyi ningú que en moments d'eufòria aquest poble que encara manté la flama del seu gran passat i història faci un respir i recordi a tots que encara no ha esdevingut cendra, tot i sentir-se un poble sotmès al vencedor amb tota mena d'estratègies i astúcies ben estudiades i planificades, mani qui mani.

És evident que com a catalans el nostre estat d'ànim ha estat

tocat massa vegades. Homes i dones que només ens proposaven fer la voluntat de les urnes, per allò de la democràcia, han estat a la presó i quatre encara hi són. Les urnes han parlat i han demostrat com la població censada per votar s'ha mogut en tres escenaris: Catalunya, Espanya i Abstenció. Ja sabem on som.

El 1978 es va aprovar la constitució vigent. Mai no havia mostrat la seva cara més real fins que ha estat ara quan hem vist què hi havia en el seu interior. Un cop més ens podem sentir venuts i enganyats. Per la via constitucional els nostres desitjos quedaran sempre completament bloquejats. Disset autonomies i dues ciutats autònomes van obrir la porta a una Espanya multisocial i cultural que mai havien manifestat ser tan plural ideològicament, ja que la majoria estava d'acord amb el govern central. Tot es va fer per les tres comunitats que històricament es manifestaven com a tals: Galícia, País Basc i Catalunya.

La Constitució silencia i elimina la més mínima emancipació si alguna de les seves autonomies té el propòsit d'esdevenir sobirana. Amb l'article 8, l'exèrcit mantindrà la integritat territorial. Amb el 155, el govern central pot anul·lar l'autonomia quan vulgui. Per donar un aire democràtic hi ha el 168, pel qual es poden fer canvis a la constitució sempre que es compti amb el suport dels 2/3 dels diputats, Catalunya amb els seus 47 diputats, inclosos els dels diferents partits, mai progressarà en fer canvis si no ho manen de Brussel·les.

La gesta haurà d'esperar, que algú ens animi per haver arribat fins aquí i ens guiï bé si volem continuar existint com a poble, però lliure i sense sotmetiment.